

RIDGEWOOD HALL 3

MARIJKE VOS

James' geheim

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Marijke Vos
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Imageselect (huis); © Shutterstock (overige)
Foto auteur: © Martien Mourits Fotografie
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1248 3
ISBN 978 94 027 6823 7 (e-book)
NUR 301
Eerste druk juni 2023

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1.

Lichtflitsen schoten door de duisternis, die telkens van vorm leek te veranderen. Kon zwart eigenlijk wel een vorm hebben? Ze wist het niet. De gedachte glipte ook alweer weg voordat ze er langer over na kon denken. Een scherpe pieptoon herhaalde zich. Ze kreunde en probeerde de duisternis te verjagen: moeizaam knipperend dwong ze haar oogleden open. Het felle licht veroorzaakte scherpe pijnscheuten in haar hoofd. Direct kneep ze haar ogen weer dicht.

‘Mevrouw Bellamy? Iris?’ klonk een vriendelijke stem. Iemand pakte haar hand vast, voelde even en liet hem toen weer zakken. Vervolgens scheen er een felle lamp in haar ogen. Ze probeerde weg te draaien, maar ook dat leverde een flinke pijnscheut op, ditmaal in haar zij. Ze opende haar mond om iets te zeggen, maar er klonken enkel wat onsamenhangende klanken.

‘Rustig aan, mevrouw Bellamy. Neem uw tijd maar om wakker te worden,’ klonk de stem nog een keer.

Het werd Iris al snel duidelijk dat ze geen andere keuze had dan haar tijd te nemen. Wat was er aan de hand? Wat was er gebeurd? Ze knipperde opnieuw en opende toen traag haar ogen. Ditmaal leek het licht dat boven haar hoofd danste minder fel. Langzaam kregen de contouren van een persoon vorm. Het was een man. Iris knipperde opnieuw totdat zijn gelaatsrekken scherper werden.

‘W-Wat is er aan de hand?’ Haar stem klonk schor, alsof ze zich tegoed had gedaan aan een rolletje schuurpapier.

De man met witte jas – een arts dus blijkbaar – keek haar ernstig aan. ‘U bent in het ziekenhuis, mevrouw Bellamy. U bent gisteren op straat geschept door een auto.’

Gealarmeerd kwam Iris iets omhoog, wat haar direct een felle pijn in haar borst opleverde. Ze hapte naar adem en zakte weer terug.

‘Wat?’ Ze keek om zich heen. Inderdaad, ze lag in een steriele witte kamer en aan haar arm zat een infuus. Ze volgde het buisje met haar blik tot aan de zak die naast haar bed hing. Doorzichtige vloeistof druppelde langzaam haar lijf in. ‘Wat is dat?’

‘Pijnstilling. U hebt een flinke klap gehad en bent ongeveer vierentwintig uur niet bij kennis geweest. Hoe voelt u zich?’ De oudere man keek haar onderzoekend aan.

Iris’ gezicht vertrok en elke zenuw in haar lijf kwam op scherp te staan. Ze bewoog langzaam haar armen. Haar hele lijf deed zeer en inmiddels begon haar hoofd onaangenaam te bonzen. Ze probeerde de proppen met watten die haar hersens leken te hebben vervangen van zich af te schudden. *Hoe ze zich voelde?* ‘Alsof ik ben geschept door een auto,’ bracht ze moeizaam uit.

De mondhoek van de arts ging iets omhoog, maar vervolgens keek hij haar weer ernstig aan. ‘Welke dag was het gisteren? Kunt u uw adres noemen?’

Iris kneep haar ogen tot spleetjes en dacht na. Tot haar grote opluchting kon ze binnen een paar seconden de antwoorden oplepelen, wat een goedkeurend knikje van de arts opleverde. ‘Dat is mooi. Ik laat u even rusten en dan wil ik dadelijk wat verdere onderzoeken doen om vast te stellen of u nog meer verwondingen hebt. Ik vermoed in ieder geval een flinke hersenschudding en enkele gekneusde ribben.’ Hij keek haar peinzend aan. ‘En dan hebt u echt ontzettend geluk gehad.’

Iris fronste, wat ook pijnlijk was. Het voelde niet alsof ze geluk had gehad. De felle hoofdpijn zette nu door en ze bracht haar hand naar haar hoofd in een poging die eruit te wrijven.

‘Hebt u hoofdpijn?’

Iris knikte.

‘Ik zal de verpleegkundige sturen om wat te drinken te brengen en extra pijnmedicatie. Ik kom over een uurtje terug. Probeer nog wat te rusten.’ Met die woorden verliet de man de kamer.

Iris keek om zich heen. Ze lag in een eenpersoonskamer, de muren waren wit en nergens stond iets persoonlijks of herkende ze iets van haar eigen spullen. Haar tas! Haar telefoon! Ze draaide haar hoofd met een ruk om en dat werd direct afgestraft met een felle steek in haar slaap. Met tegenzin liet ze haar hoofd weer op het hoofdkussen zakken en ze sloot haar ogen.

Hoewel de duisternis begon te kolken en te draaien, zakte de indringende pijn iets weg.

Langzaam drong tot haar door wat er was gebeurd. Geschept door een auto? Op dat moment hoorde ze opnieuw het geschuur van metaal over metaal, het rinkelen van de glasscherven en de geschokte kreten om zich heen. Kippenvel schoot over haar blote armen en haar maag kromp ineen.

‘Iris?’ Een paniekerige stem drong tot haar door, ze moest even weggezakt zijn. ‘O, Iris, meisje toch!’ Het geluid van hakken op de linoleumvloer kwam dichterbij en hield stil naast haar bed. ‘O, meisje.’

Met moeite en enige tegenzin opende Iris haar ogen. ‘Mam?’

‘Ja, lieverd, ik ben er.’ Twee smalle handen omvatten de hare. ‘O, wat heb je me laten schrikken.’

Iris moest moeite doen om niet opnieuw te grimassen. Ze stelde haar blik scherp op haar moeder, die met betraande ogen naast haar bed stond. Haar moeder kneep in haar hand. ‘Ik was net met vriendinnen lunchen toen ik werd gebeld. Ik ben gisteren meteen naar het ziekenhuis gekomen, maar ze zeiden dat ik beter kon gaan en dat ze zouden bellen als je wakker was. Wat was ik opgelucht toen ik daarnet het telefoontje kreeg. Ik ben meteen gekomen, in tegenstelling tot je vader,’ voegde ze er op afkeurende toon aan toe. ‘Ongelofelijk, het lef van die man...’

Iris onderdrukte een kreun. ‘Mam, alsjeblieft... niet nu.’

Haar moeder perste haar lippen op elkaar, leek een kort moment met zichzelf te overleggen en schudde toen haar hoofd. ‘Sorry, je hebt gelijk. Het is gewoon...’ Ze schudde opnieuw wild met haar hoofd.

‘Nee, sorry.’ Ze zuchtte diep. ‘O, ik ben zo blij dat je wakker bent. Wat heb je? Wanneer mag je naar huis?’

‘Ik weet nog helemaal niets,’ prevelde Iris terwijl ze zichzelf iets overeind probeerde te hijsen. Tot haar opluchting lukte het om een beetje rechtop te gaan zitten, tenminste... als ze de zeurende pijn in haar zij negeerde. ‘De dokter komt zo terug voor wat onderzoeken.’ Voorzichtig bewoog ze haar vrije hand naar haar hoofd. Er leek op het eerste gevoel niets vreemds aan. Behalve dan dat haar haar voelde als een of ander verwaarloosd vogelnest.

Ze liet haar blik over haar lichaam glijden. Er zat een verband om haar linkerelleboog en -onderarm. Er waren blauwe plekken en wat schaafwonden. Verder niet veel opvallends of afwijkends. Voorzichtig bewoog ze haar tenen en haar voeten en vervolgens verlegde ze haar benen. Het stak wat, alles was stram en verkramp, maar zo te voelen was er niets gebroken.

‘Wat is er gebeurd?’ wist ze uit te brengen.

Haar moeder schudde haar hoofd. ‘Ik weet het ook niet precies. Je bent geraakt door een auto terwijl je naar je werk liep. Je mobieltje zit in je tas, maar het is behoorlijk gehavend.’ Haar moeder keek om zich heen, liep toen naar een smalle kast tegen de wand en trok daar Iris’ handtas uit.

Iris zag met lede ogen aan hoe haar moeder haar telefoon uit haar handtas trok: het scherm was helemaal gebarsten. ‘Doet hij het nog?’

Haar moeder keek bedenkelijk naar het scherm. ‘Ik geloof het niet.’

‘Verdomme.’ Tegelijk met haar vloek trok er een pijnscheut door haar voorhoofd. Maar in plaats van dat de pijn afnam, leek die zich nu als een strakke band om haar hoofd te wikkelen. Ze bewoog een hand naar haar hoofd en sloot haar ogen. Alles duizelde.

‘Gaat het, lieverd?’ klonk het bezorgd.

‘Het gaat wel,’ mompelde ze, maar ze hield haar ogen gesloten in een poging de pijn te dempen. Toen ze opnieuw voetstappen hoorde, opende ze ze pas weer. In de verwachting de arts te zien keek ze op. ‘Pap!’

Zoals altijd droeg haar vader een nauwsluitend pak en zijn bij de slapen grijzende haren zaten netjes in model. Hij keek een kort moment met een getroffen blik naar haar moeder, maar liep toen naar Iris toe. 'Iris, ik ben gekomen zodra ik het hoorde.'

'Als dat zo was, dan was je hier gisteren al geweest, Jim,' antwoordde haar moeder fel voordat Iris iets kon zeggen.

Iris kneep haar ogen weer dicht.

'Ze is nu wakker en ik ben er nu, Lucy,' hoorde ze haar vader stellig zeggen. De ingehouden woede was hoorbaar in zijn stem. 'Is er een arts met wie ik kan spreken?'

Met een zucht opende Iris haar ogen weer. Een kort moment liet ze haar blik van haar vader naar haar moeder glijden. Haar moeder staarde met haar armen over elkaar en haar lippen in een strakke streep getrokken naar het voeteneinde van bed, terwijl haar vader ongeduldig om zich heen keek en daarna een blik op zijn horloge wierp. De lucht tussen hen in leek te trillen van de spanning. Opnieuw begon haar hoofd te bonzen.

'De arts komt zo,' antwoordde haar moeder kortaf.

'Ik ga hem wel zoeken.' Voordat Iris de kans kreeg nog iets te zeggen, was haar vader de kamer weer uit.

'Hij had hier gisteren moeten zijn,' mompelde haar moeder en toen richtte ze haar blik op Iris. 'Het is niet meer dan normaal dat je meteen komt als je dochter in het ziekenhuis ligt. Die man is zo...' Ze zocht naar woorden, maar Iris schudde met een vertrokken gezicht haar hoofd.

'Mam, doe nou niet,' fluisterde ze zacht. Plots voelde ze tot haar eigen schrik de tranen achter haar ogen branden. Ze slikte moeizaam en dwong ze snel terug. Ze had de afgelopen jaren geen traan gelaten om het eeuwige gesteggel tussen haar ouders; daar ging ze nu ook niet mee beginnen. Ze moest het gewoon buitensluiten, negeren, zoals altijd. Hoewel ze liever gewoon had gewacht op de arts, hoopte ze stiekem dat haar vader hem kon overreden om nu al te komen. Ze wilde niets liever dan horen wat haar mankeerde – want dat haar iets man-

keerde, was wel duidelijk – en vooral hoelang het zou duren voordat ze hier weg kon. Ze wilde naar huis. Langzaam sijpelde het besef van haar overvolle agenda door haar benevelde brein. ‘O shit. Mam, heeft Karin gebeld?’

Haar moeder hield bij wijze van antwoord enkel het vermorzelde mobieltje in de lucht. ‘Maar ik heb je werk gisteren wel ingelicht,’ vervolgde ze snel.

Iris beet op haar lip. ‘Wil je Karin voor me bellen?’

‘Moet dat per se nu?’ Haar moeder aarzelde.

‘Ik moet...’ Een pijnscheut onderbrak haar en ze kneep haar ogen even dicht. In een poging om weer wat meer rechtop te zitten voelde ze haar beurse zij pijnlijk samentrekken. ‘Ik moet werken,’ wist ze uit te brengen.

Haar moeder gaf geen antwoord, maar bleef twijfelend staan.

‘Iris, de dokter.’ Haar vader kwam met grote passen de kamer weer binnen, met in zijn kielzog de oudere arts van zo-even.

De man keek wat ontevreden naar haar ouders, maar toen hij zich tot Iris richtte, verzachtte zijn gezicht. ‘Hoe voelt u zich?’ Hij bekeek het infuus, de verschillende monitoren en richtte zich toen met een vragende blik tot Iris.

‘Nog niet veel beter dan de laatste keer dat u het vroeg.’

Hij knikte. ‘Ik zou graag wat onderzoeken bij u doen.’ Hij draaide zich om naar haar ouders. ‘Misschien kunt u even samen op de gang wachten.’

Haar vader hief zijn kin, maar draaide zich om. Haar moeder liep zwijgend achter hem aan. Iris maakte zich een kort moment zorgen over het feit dat die twee onbewaakt samen achterbleven, maar ze besefte snel genoeg dat ze zich beter op zichzelf kon richten.

De arts onderzocht haar rustig van top tot teen en stelde tientallen vragen. Hij keek een paar keer bedenkelijk, maar toen hij klaar was, lichtte zijn gezicht op. ‘U hebt echt geluk gehad.’ Hij schudde ietwat verbaasd zijn hoofd. ‘Ik constateer alleen een lichte hersenschudding, waarschijnlijk enkele gekneusde ribben en wat blauwe plekken.’

Ze wist dat ze het niet moest vragen, maar de woorden kwamen al over haar lippen voordat ze er goed en wel over had nagedacht. ‘Wanneer kan ik weer aan het werk?’

Hij perste minzaam zijn lippen op elkaar. ‘Voorlopig zult u echt rust moeten houden. Zeker twee tot vier weken. U zult nog aardig wat last hebben van die ribben en ook een hersenschudding, zelfs een lichte, moet u niet onderschatten. Uw lijf zal u vanzelf een halt toeroepen.’

Dat was niet het antwoord dat ze wilde horen. Haar agenda was overvol: ze had afspraken, nieuwe cliënten, feestjes, verjaardagen en... o, oma Eloise! Pas nu schoten haar gedachten naar de twee vrouwen die ze eerder deze week had ontmoet. Flora en Rose, haar achternichten blijikbaar. Verdorie, en ook oma Eloise maakte zich waarschijnlijk vreselijk zorgen. Ze moest hoe dan ook aan een nieuwe telefoon komen. ‘Wanneer denkt u dan dat ik naar huis mag?’

De arts keek nog altijd peinzend. ‘Ik wil u de komende nacht nog hier houden ter observatie. Misschien zelfs nog twee nachten. We zullen het van dag tot dag bekijken.’

Opnieuw niet het antwoord dat ze wilde horen, maar ze knikte. Plots was ze doodmoe en het kostte haar moeite om haar ogen open te houden. ‘Kunt u... Kunt u mijn vader nog even roepen?’

‘Dat zal ik doen. Maar het is belangrijk dat u genoeg rust, dus uw ouders mogen nog een paar minuten bij u en dan moet u echt gaan slapen.’

Iris had niet meer de kracht om te protesteren en dus knikte ze opnieuw. De arts verliet de kamer en kort daarna verscheen haar vader in de deuropening. ‘En?’

‘Een lichte hersenschudding en wat gekneusde ribben. Ik heb blijikbaar geluk gehad.’

Haar vader luisterde maar half naar haar antwoord, want zijn telefoon ging. Hij pakte hem met een vlot gebaar uit zijn broekzak, aarzelde zichtbaar, maar drukte het gesprek toen weg. Hij knikte afwezig. ‘Wanneer mag je naar huis?’

‘Ik hoop morgen.’ Moeizaam duwde ze zichzelf weer overeind.

‘Blijf nou toch liggen, meisje.’ Haar moeder kwam achter haar vader vandaan en vloog naar haar toe om het kussen op te kloppen.

‘Pamper dat kind niet zo, ze is een volwassen vrouw, ze kan voor zichzelf zorgen,’ sneerde haar vader direct.

‘Kijk je daarom niet meer naar haar om?’ beet haar moeder direct terug.

‘Pap, mam, hou alsjeblieft op.’ Iris slikte moeizaam en keek hen beurtelings aan. ‘Dit helpt niet. Als jullie nog willen langskomen, dan stem je dat maar met elkaar af, maar niet meer tegelijk.’ Ze zag een flits van schuldgevoel over het gezicht van haar moeder trekken, die vervolgens met haar armen over elkaar haar vader afwachtend aankeek. Iris wendde zich tot haar vader. ‘Pap, wil je iets voor me doen? Een nieuwe telefoon kopen? Ik moet wat mensen bellen. En...’ Ze beet even op haar lip. ‘Wil je ook bij Eloise langsgaan? Weet ze het al?’

Haar vader negeerde haar eerste vraag. ‘Ik heb Eloise gisteren gebeld. Ze had het over een afspraak die jullie vandaag hadden. En toen begon ze weer met dat hele onzinverhaal over dat landhuis.’ Haar vader rolde vermoeid met zijn ogen.

‘Pap...’ Iris was te moe om hem te vertellen dat er misschien een kern van waarheid in de verhalen van zijn tante zat. Daarbij vroeg ze zich af of hij het sowieso wel wilde horen. ‘Ik zal een nieuwe afspraak maken, want ik weet dat Eloise ernaar uitkeek. Maar daar heb ik wel een telefoon voor nodig.’

Haar vader knikte.

‘Oma Eloise redt zich wel,’ kwam haar moeder nu tussenbeide. ‘Concentreer je nu eerst maar op jezelf.’

‘Wil je zeggen dat ze Eloise maar links moet laten liggen? Het mens is al in de negentig.’ Haar vader draaide zich met een ruk om.

Verontwaardiging borrelde bij Iris omhoog. Het was niet alsof haar vader de deur platliep bij zijn eigen tante. Iris noemde haar oudtante Eloise al oma zolang ze zich kon herinneren. Haar eigen grootouders had ze nooit gekend, omdat die al voor haar geboorte waren overleden. Vanaf het eerste moment dat Eloise Iris in haar armen kreeg, was er

een bijzondere band tussen hen. En Iris had zich op haar beurt altijd thuis gevoeld bij Eloise. Voor Iris was Eloise haar oma, en niets anders. Maar haar vader keek niet veel naar de oudere vrouw om. Eerlijk gezegd was Iris de enige die met regelmaat bij haar op bezoek ging. En ze moest ervoor zorgen dat dat zo snel mogelijk weer kon.

‘Pap, mam...’ wist ze waarschuwend uit te brengen, waarna haar ogen al even dichtvielen. Het enige wat ze daarna nog hoorde, was het geschuifel van voeten, daarna sloot de deur en was het stil. Binnen een paar seconden zakte Iris weer af naar een welkome staat van vergetelheid.

2.

Er waren wat wakkere momenten in de uren die volgden, maar het grootste deel van de nacht en de volgende ochtend sliep Iris. Telkens wanneer ze wakker werd, voelde ze de nevel in haar hoofd iets verder optrekken. Meer en meer kwam ze terug op de wereld en voelde ze zich weer zichzelf worden. Dat was veelbelovend, maar het bonken en de pijnlijke steken in haar zij werden er niet minder om. De arts kwam langs, onderzocht haar en bevestigde waar ze al bang voor was: die dag zou ze nog niet naar huis gaan.

Toen ze later opnieuw wakker werd, stond de zon al laag aan de hemel. Tot haar verbazing zag ze een doosje met een nieuwe telefoon op het nachtkastje liggen. Daarnaast lag haar kapotte telefoon, met een simkaart ernaast.

Iris richtte zich iets op en merkte tot haar opluchting dat haar armen minder zwaar voelden en ze zichzelf met iets meer gemak over-eind kon duwen. Ze leunde tegen het hoofdkussen en pakte het doosje op. Haar vader had het nieuwste model voor haar gekocht; hij hield van de nieuwste technische snufjes en gaf zijn geld er graag aan uit. Toch had ze liever gezien dat hij wat meer aandacht had voor haar en oma Eloise dan dat hij met alle nieuwste ontwikkelingen op het gebied van techniek pronkte op de sporadische momenten dat ze hem zag. Nou goed, ze mocht nu niet klagen. Hij had deze keer in ieder geval woord gehouden en de telefoon langsgebracht.

Ze haalde hem uit de doos en stopte haar simkaart erin. Direct sprong het scherm aan en startte de telefoon. Iris zuchtte opgelucht. Het gaf haar een gevoel van vrijheid: dit zou in ieder geval haar connectie met de wereld herstellen. Ze zou nu kunnen kijken wat ze had

gemist op social media, wat haar vrienden uitspookten, van wie ze berichtjes had en wellicht kon ze ook haar werkmail even checken.

Een kloppje op de deur deed haar opkijken. Een verpleegkundige met donkere haren en een vriendelijk gezicht keek om de hoek. 'Ah, mevrouw Bellamy, u bent wakker. Er is bezoek voor u. Twee achternichten?'

Een kort moment fronste Iris, toen herinnerde ze zich Rose en Flora. Het verbaasde haar eerlijk gezegd dat ze hier waren; ze hadden elkaar slechts één keer ontmoet. Waren ze zo volhardend om oma Eloise te spreken? Ze knikte naar de verpleegkundige, die weer verdween. De deur ging nu helemaal open en daar stonden de twee vrouwen die pas enkele dagen geleden haar leven in gewandeld waren.

'O, jeetje, Iris, wat zijn we geschrokken.' Rose, de donkerharige van de twee, liep snel op haar af. Ze pakte haar hand vast en kneep er even in. 'Hoe voel je je?' De plotselinge belangstelling verwarde Iris. Maar de jonge vrouw aan haar bed keek haar met een bezorgde frons vragend aan. 'Heb je veel pijn, heb je een beetje kunnen slapen?'

'We schrokken ons kapot toen we het hoorden,' deed Flora een duit in het zakje. Opnieuw viel het Iris op dat ze nagenoeg geen accent had, hoewel ze toch had verteld dat ze in Nederland was opgegroeid. Ze kwam naast Rose staan en keek bezorgd naar Iris. 'Heb je iets nodig?'

Het duurde even voordat Iris woorden vond. Ze had min of meer verwacht dat ze direct naar haar oma zouden vragen. Ze had zich eerlijk gezegd al schrap gezet om hen weg te sturen, maar hun vragen en aandacht leken juist op haar en haar welzijn gericht. En het voelde vreemd genoeg oprecht.

'Ik, eh... Hoe wisten jullie dat ik hier was?' vroeg ze.

Flora trok een verontschuldigend gezicht. 'Toen we niks van je hoorden, hebben we met je werk gebeld, hopelijk vind je dat niet erg. Via via kwamen we er toen achter dat je hier lag en wat er gebeurd is. Gelukkig ben je weer bij kennis. Hoe voel je je?'

'O, nee.' Voordat Iris kon antwoorden, sloeg Rose haar hand voor haar mond en keek haar met grote ogen aan. 'Zit je überhaupt wel op

ons te wachten? We kunnen ook weer gaan natuurlijk. Je verwacht vast nog veel bezoek en nu zit je met ons opgescheept.’

Onwillekeurig gleed Iris’ blik naar de telefoon, die ze weer op het nachtkastje had gelegd. ‘Ik verwacht geen bezoek. Denk ik. Ik... Mijn telefoon is kapot dus ik moet nog even mijn nieuwe installeren.’

‘Doe dat maar even hoor, als je dat nu wilt doen. Ik haal ondertussen wat te drinken voor ons. Thee?’ Flora stond resoluut op en keek Iris vragend aan.

Iris onderdrukte de neiging om een stevige gin-tonic te bestellen – alles om haar brein tot rust te brengen, maar ze vermoedde dat de dokter het daar vast niet mee eens zou zijn – en zei dus maar ja tegen een kop thee. Pas op dat moment realiseerde ze zich dat ze een enorme dorst had. Voorzichtig reikte ze naar het glas water dat voor haar klaarstond op het nachtkastje. Op het moment dat haar vingers eroverheen gleden, zag ze pas hoezeer ze trilde. Haar vingers sloten zich bevend om het glas.

‘Hier, laat me je helpen.’ Rose stond al op om het glas van haar over te nemen, maar Iris schudde haar hoofd.

‘Nee, het lukt wel.’ Ze klemde haar vingers met alle kracht die ze kon opbrengen om het glas en bracht het vervolgens naar haar mond. Ze kon toch verdorie wel zelf een slok water nemen? Ze liet de koele vloeistof door haar mond glijden en zette na drie slokken het glas weer weg. Voordat ze goed en wel besepte wat er gebeurde, verloor ze haar grip op het glas en glipte het zomaar uit haar vingers. Het was alsof ze niet eens moeite had gedaan om het vast te houden. Het glas kletterde op de grond en barstte vervolgens met luid kabaal in tientallen stukjes. Op dat moment verstijfde ze en haar hele lijf leek op slot te gaan. Het gerinkel van de glasscherven weerklonk als gillende mitrailleursschoten in haar hoofd. Iris kromp ineen en kneep haar ogen stijf dicht. Ineens zag ze een rode auto op zich afkomen, klonk het knarsende geluid van metaal op metaal en kreeg ze geen lucht meer. Een onzichtbare hand drukte hard op haar borst, maakte het haast onmogelijk om zuurstof in haar longen te krijgen. Haar handen vlogen naar haar keel

terwijl ze moeizaam en schrapend naar lucht probeerde te happen. Ze opende haar mond om een snik te laten ontsnappen. Haar ogen vlogen direct weer open en ze keek in de wijd opengesperde ogen van een geschrokken Rose.

‘Gaat het?’ vroeg Rose met een angstige trilling in haar stem.

Iris wilde bevestigend antwoorden, maar ze kreeg geen woord over haar lippen. In plaats daarvan hoorde ze enkel een rasp geluid uit haar keel komen en voelde ze de druk op haar borst vergroten. Zweetdruppels parelden nu op haar voorhoofd en tranen sprongen in haar ogen, terwijl haar longen zwoegend om zuurstof smeekten. De hand op haar borst drukte door, er werd steeds meer kracht op gezet.

Rose draaide zich met een ruk om en rende de kamer uit. Slechts een paar seconden later kwam ze terug met de verpleegkundige van zojuist in haar kielzog.

‘Rustig, mevrouw Bellamy,’ zei de verpleegkundige zacht. Ze wierp een snelle blik op de monitoren en keek toen weer naar Iris. Ze legde haar hand op die van Iris en ademde overdreven in en uit. ‘Adem maar met me mee. In. Uit. In. Uit. Zo ja.’

Iris volgde de herhalende instructies van de vrouw en langzaam vulden haar longen zich weer met lucht. Ze ademde diep in en uit en voelde hoe de zuurstof weer door haar lijf stroomde. Toen ze iets gekalmeerd was, glimlachte de verpleegkundige geruststellend naar haar, maar de bezorgdheid die over haar gezicht schoot, ontging Iris niet. ‘Gaat het weer?’ vroeg ze.

Iris knikte, nog niet in staat iets te zeggen. De verpleegkundige voerde wat controles uit en wees toen op de scherven op de grond. ‘Ik zal even veger en blik halen om dat op te ruimen.’

‘Heb ik al,’ klonk het zachtjes achter hen. Rose stond al klaar.

‘S-Sorry,’ stamelde Iris nu, nog altijd ontdaan. Ze had er een hekel aan zich zo hulpeloos en zwak te voelen. ‘Ik weet niet wat er gebeurde, maar...’ Zonder haar zin af te maken verbeet ze opnieuw de tranen die tot haar grote irritatie opkwamen. Ze schaamde zich rot.

De verpleegkundige knikte dankbaar naar Rose en richtte zich weer

tot Iris. ‘Het geeft helemaal niets. Ik denk dat je zojuist een paniekaanval had, dat zien we wel vaker bij iemand met een traumatische ervaring. Een klein geluid of een simpel woord kan zo’n paniekaanval al triggeren.’ Ze keek haar onderzoekend aan en Iris herkende een dof gevoel in haar borst, iets wat ze de laatste tijd vaker had gevoeld, maar niet thuis kon brengen. ‘Ik moet dit zo wel even met de arts overleggen.’

O nee, dat kon maar één ding betekenen. Nog langer blijven.

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik voel me alweer beter. Ik schrok gewoon even van het glas, meer niet.’

De verpleegkundige glimlachte, maar gaf het niet op. ‘Prima, fijn dat je je beter voelt. Toch ga ik even overleggen.’

Iris fronste. ‘Het was niets, echt niet. Het gaat alweer.’

‘Dat is fijn,’ knikte ze. Toen richtte ze zich tot Rose. ‘Het lijkt me goed als jullie niet te lang blijven, mevrouw Bellamy moet zo weer rusten.’

‘Natuurlijk,’ haastte Rose zich te zeggen. En op dat moment kwam ook Flora terug de kamer in. Met een vragende blik zette ze het dienblad met drie kartonnen bekers thee op het tafeltje.

‘Mevrouw Bellamy gaat zo rusten. Als de arts komt, wil ik u vragen te gaan.’ Rose en Flora knikten allebei braaf, waarna de verpleegkundige de kamer uit liep.

Plots werd Iris overvallen door een gevoel van eenzaamheid. Het idee dat Flora en Rose weg zouden gaan, maakte dat ze zich vreemd genoeg alleen voelde. Wat stom was, want ze kende hen pas net en bovendien waren ze er nog. Iris onderdrukte een geïrriteerde kreun. Het was alsof de klap van die auto haar opeens tot een sentimenteel wrak had gebombardeerd. Maar... ze wilde gewoon niet dat ze alweer weggingen. Het voelde op de een of andere manier vertrouwd dat ze er waren en eerlijk is eerlijk: ze waren, op haar kibbelende ouders na, de enigen die hier aan haar bed stonden. Waar waren haar collega’s, waar waren haar vrienden? Met een zwakke hand pakte ze haar mobiel op. Hij had dankzij haar simkaart uit zichzelf de meest gebruikte apps geïnstalleerd en ook al haar contacten waren inmiddels geïnstalleerd.